

„Štajercu“ naročnino naprej plačati. Kdor plača naročnino za l. 1914 pred novim letom, ta plača še staro svoto 3 kron, medtem ko se potem naročnina za l. 1915 zviša.

Prosimo torej še enkrat, naj stori vsakdo svojo dolžnost in naj

vpošlje naročnino.

Treba je pa tudi, da se zdaj ob koncu leta naši somišljeniki „Štajerca“ še tesneje oprimejo. Ponujali bodo ljudski nasprotniki vse mogoče liste. Ali kdor je v resnici naprednega mišljenja, se ne bode dal zapeljati, marveč bode ostal

„Štajercu“ zvest.

Prosimo pa tudi, da naši somišljeniki nabirajo nove naročnike in odjemalce, da zahtevajo list po gostilnah, kavarnah, da priporočajo „Štajerca“ v krogu svojih sorodnikov, znancev in prijateljev. Kajti le na ta način se bode list še bolj razširil in bode zamogel svojo nalogo še bolje izvrševati!

Vsi na delo za „Štajerca.“

Štedljivost

pri kuhanju

doseže le tista gospodinja, ki uporablja

MAGGI-JEVE kocke

(gotova goveja juha)

MAGGI po 5 vinarjev.

Vsaka kocka da, — če se jo polije s 1/2 litrom vrele vode, — 1 krožnik izvrstne goveje juhe, katere se tudi uporablja kot juha za vkuhanje, za polivanje omak, zelenjav. i. t. d.

Pri nakupu naj se pazi na ime MAGGI in na varstveno znamko

zvezdo s križcem

Politični pregled.

Dne 18. decembra t. l. stopi naš cesar, kakor smo že poročali, v 1.000. mesec svojega življenja. Obenem postane naš bodoči cesar prestolonaslednik Franc Ferdinand 50 let star.

Zakaj so bili Turki pre-magani?

Iz govora c. in kr. majorja Feliksa Wagner*.

Turški vojaški material je bil, vsaj kolikor se tiče aktivnega moštva, tudi pred vojno izbojen. Ne turški soldat je izgubil bitke, marveč odgovorni voditelji, ki niso za ničesar skrbeli. Tudi oficirji so bili hrabri, kar dokazuje visoko procentno število oficirskih izgub.

Začetkom vojne bil je položaj turške armade žalosten. Ali med vojno se je vedno bolj izboljšal. Vojaški atašaji so videli povratek od Lüle Burgasa; zagotavljajo, da je večji del vojaštva v dobrem stanju nazaj marširal, da so se ljudje komandi pokorili.

Strašne panike povzročilo je večinoma prebivalstvo, nadalje train in kolone vozov, ki so obtičale v blatu vsled utrujenosti konjev. Stotero beguncev, žen, otrok in ranjenih vojakov, za katere se ni nikdo brigal, naskočili so pripravljene železniške vozove in so prisilili strojevodje, da se odpeljejo. Strehe vagonov so bile

65 letnica vladanja našega cesarja praznovala se je po vsej monarhiji na jako slovesni način. Cesar Franc Jožef I. dobil je tudi od vseh vladarjev sveta iskrene čestitke. Vsa javnost je slavila ta dan in vse časopise priznava veliki pomen blagoslovenega, miroljubnega vladanja presvitlega našega cesarja. Posebno toplo pozdravljali so jubilej nemški listi. Pa tudi angleški. Tako n. pr. piše „Daily Telegraph“: „Čestitkam lastnega ljudstva se pridruži molitev vsega civiliziranega sveta, da naj bi bilo politični modrosti čestitljivega monarha še dolgo privoščeno, voditi usodo lastne države in pomagati državnim pisarnam Evrope s svojim velikim znanjem.“ „Daily Mail“ piše: „Cesar se je vedno kot mirovni vladar izkazal. V nadi, da ostane ohranjen svojemu ljudstvu in celi Evropi še dolgo vrsto let, prinašamo mu svoje najudanejšee čestitke.“ In tako splošno spoštovanega vladarja se upajo napadati balkanski lističi, ki niti pojma nimajo o kulturnem življenju... Bog ohrani vsemu svetu še dolga leta našega ljubljenega cesarja!

40 letnica vojne medalje. Letos je 40 let, odkar je ustanovil naš cesar vojno medaljo (Kriegsmedaille).

Državna zbornica se peča zdaj z zadnjim oddelkom malega finančnega načrta. Ko bode to razpravo končala, pričela bode sklepati o proračunskem provizoriju. Pote mpride baje železniška predloga za Bozno na dnevni red, kateri bode zopet predloga glede prepotrebnih lokalnih železnice sledila. Samoumevno je, da vsega tega dela ne bode mogla še letos izvršiti, temveč da bo imela z njim še marca meseca 1914 opraviti. Takrat stopijo tudi delegacije skupaj, da sklepajo o skupnem proračunu za l. 1914/15. Kér se je zmešnjava v Galiciji vsled vladinega mešetarnjenja vendar podela in se bode gališki deželni zbor že 5. decembra sklical, je gotovo, da govorice glede razpusta državne zbornice ne odgovarjajo resnici. Cenjeni poslanci se ravno preveč bojijo za svoje mandata in za lepe dijete, ki jih kot poslanci služijo.

Novi davki. Vodja našega finančnega ministerstva baron Engel je izjavil, da bode vlada predloga glede lokalnih železnice sredi decembra predložila. Da pa se za lokalne železnice potrebne stroške pokrije, zahtevala bode vlada sprejem drugega dela finančnih predlog. Ta drugi del obsega davek na užigalice, zvišanje pristojbin za dedščine, ureditev pristojbin za zavarovanja, nadalje davek na dividende, zvišanje sodnijskih pristojbin in njih vpeljanje v kazensko postopanje. Lepi časi nas torej čakajo!

Duhovnik — agent za izseljevanje. Nobena stranka se ni tako hudo proti izseljevalnemu škandalu pridušala, kakor klerikalna. Zdaj pa se je dognalo, da je bil eden glavnih agentov za izseljevanje katoliški duhovnik pater Szponder v Krakovi, katerega je oblast tudi že pod ključ dala. Policija napravila je pri temu

polne ljudi; pri mostovih, ki imajo železno streho, je vlak te nesrečneže iz streh vrغل.

Turčija se še ni okrepčala od nasilja in zatiranja, ki ga je izvrševal Abdul Hamid skozi desetletja. Vpliv nemških inštruktorjev ni bil tako velik, kakor se misli. Povsod so srečali nezaupanje. Mladoturki, ki so hoteli vstvariti iz Turčije moderno državo, niso bili vedno poštene značaji. Nakopičili so napako za napako. Mnogo elementov se je drenalo k mladoturškim motcem, ki so hoteli iz novega reda svoj dobiček vleči. In tako tudi po spremembi l. 1908 tuji ugodni vpliv ni prišel na površje. Ugodni konec grške vojne in pa nekateri uspehi v Tripolisu vstvarili so nevarni optimizem. Zaupalo se je na Allahovo voljo. Tri leta sem nahajala se je Turčija vsled večnih albanskih vstaj v vojnem stanju. Poklicalo se je ljudi k orožju in jih zopet domu poslalo. Vojno navdušenje pa ni moglo vladati. Vsled revolucije l. 1912 so se pojmi popolnoma zmešali. Ljudje niso več vedeli, kdo je v deželi gospodar. K temu prišla je še vojna z Italijo. V tem kritičnem stanju zadeli so dogodki l. 1912 državo, ljudstvo in armado. Padec Mladoturkov in vlada nazizma — pa se je spremenila osebe na najvažnejših mestih komande. Na vojno se niti verovalo ni; drugače

duhovniku hišno preiskavo, pri kateri se je našlo jako veliko sumljivih pisem. Ko so patr aretirali, skušal si je noč v prsa zadreti; pa policija je ta samomor preprečila. Oklenjenega so oddali potem sodnji. V stanovanju tega katoliškega patra našlo se je tudi na stotine knetiških oblek, ki so jih tam izseljenci pustili, kateri so bili še dolžni vojaščine. Pater jim je d mestno obleko in jih je spravil čez mejo. Po božnost političnih popov je torej presneto malo vredna.

Kranjske deželnozborske volitve so doslej samoumevno prinesle klerikalcem uspehe. V Ljubljani sami pride do ožje volitve med liberalcem Turkom in klerikalcem Kregarjem; izvolitev prvega je zasigurjena, ker bodejo zanj gotov tudi socialisti glasovali. Pri volitvah iz splošnega razreda bili so klerikalci s pretežno večim glasov izvoljeni, i. s.: v ljubljanski okolici Miha Dimnik (4326 glasov); Radovljica Kranjska gora, Tržič: Janez Piber (3900 glasov); Kranj in Škofja Loka: Evgen Jara (5052 glasov; duhovnik!); Litija, Višnjagora in Radeče: dr. Janez Zajc (4646 glasov; dohtar!); Vrhnika, Logatec, Idrija, Cirknica: Anton Kob (4958 glasov); Kamnik in Brdo: Janez Lavrenčič (4846 glasov); Postojna, Senožeče, Ilirska Bistrica, Vipava in Laze: dr. Vladimir Pegan (5480 glasov; dohtar!); Rudolfovo, Črnenbelj: Alojz Mihelčič (5331 glasov); Kočevje, Velike Lašice, Ribnica in Žusem: Franc Jablčič (5487 glasov; „klerikalni“ učitelj!); Krško, Mokronog in Trebnj: Janez Hladnik (4956 glasov). — Kakor vse kaže, bodejo torej klerikalci na Kranjskem in zanaprej gospodari. Pomagala pa jim ni „sveta Johanca“, marveč le najgrše in najpodlejšee nasilje, zloraba vseh sredstev, strupeni način politikovanja, kakor so ga zmogli ravno le slovenski klerikalci!

Laški študenti zahtevajo že leta sem, da jim napravi avstrijska vlada na troške avstrijskih davkoplačevalcev v Trstu visoko šolo. Kér se jim ta sicer res nepotrebna zahteva doslej ni ugodila, delajo po raznih avstrijskih mestih skandale. Svoj čas so v Innsbrucku in na Dunaju z revolverji nastopali. Zadnjič pa podobno na univerzi v Gradcu, kjer je prišlo do hudih pretepov med njimi in nemškimi dijaki. V pretepih je bilo 20 študentov ranjenih, m. nj. triji težko. Treba bode laškim fantičom odločno povedati, da se na avstrijskih tleh ne bodejo uresničile kalabreške manire. V odgovor na graške dogodke pa so sevršile potem še v Trstu in v raznih laških mestih demonstracije.

Tiskarski štrajk se pripravlja po vsej Avstriji. Dosedanja pogajanja med organizacijo stavcev in delodajalci so se popolnoma razbila. V nekaterih mestih so pričeli stavci že s pasivno resistenco. Na Tirolskem pa so delodajalci stavce deloma izpri. Ako se v hipu ne doseže sporazum, priti zna po vsej državi do tiskarskega štrajka, ki bi bil za vso javnost velikankega pomena.

Obrtniške zahteve. Deputacija obrtnikov

bi ne bilo mogoče, da se je neposredno pred izbruhom vojne dva letnika na dopust poslalo.

Redife (2. linija) se ni moglo smatrati za polnovredne. Še pri Lüle Burgas se je vidilo ljudi, ki so puško pri streljanju na čelo ali na trebuh naslonili. Zmešalo se je te vojske z „nizemi“ (1. linija) in tako se ni imelo nobenega zanesljivega vojske več. Regimenti so imeli le eno tretino v resnici izvežbanih vojakov. Stanja je bilo jako slabotno; nekateri bataljoni šteli so le 250 mož. Najboljši turški vojaki (iz Anatolije) zamogli so vsled vojne z Italijo in grške mornarice le čez Bosporus v Evropo priti. Prišli so vsled tega mnogo prepozno. Ljudje niso vedeli, proti komu naj se borijo.

Preskrbljeno ni bilo za oskrbo, strelivo in train. Uradniki pri kolonah niso svoje službe razumeli. Pri Kirk-Killisi dobili so Bulgari turška skladišča v roke, v katerih je bilo hrane za 30.000 mož in za 8 mesecev. Zaloge streliva in orožja so bile napolnjene, ali do vojakov niso prišle. Na kolodvoru Baba Eski so intendanti polno naloženi vlak s hrano zapustili. Neki baterijski komandant mi je pravil, da je imel pri Kirk-Killise v celi bateriji le 10 strellov. V neki vojaški apoteki bilo je 30.000 frankov vseh mogočih zdravil nakopičenih in

* Major Wagner je učitelj na korni oficirski šoli v Gradcu. Obiskal je sam balkanska bojišča in imel potem predavanje, kateremu posnemamo ta članek in katero je gotovo verodostojno. (Op. Oredništva.)

je podala te dni na Dunaj in je pod vodstvom svojih poslanecev, m. dr. tudi posl. Marckhl, šla v dotiko z merodajnimi osebami ter posnela zahteve malih obrtnikov glede dobav armado. Doslej so te dobave večidel veliki kapitalisti dobivali.

Hrvatski sabor se zbere po izredno dolgem moru dne 27. decembra t. l.

Na Hrvatskem bil je za novega bana donatij kraljevski komisar Ivan baron Škerlec znanovan. Upati je, da se bodejo zdaj razmere na Hrvatskem zboljšale. Skrajni čas zato bi bil.

Splošni štrajk hočejo baje ogrski socialni demokratje v kratkem pričeti. S tem štrajkom meravajo na eni strani zoper veliko brezposelnost, na drugi pa zoper novo preobnovo tistih postav demonstrirati. Dosegli seveda s tem nezmisljenim štrajkom ne bodejo ničesar. Sprotno bodejo še povečali splošno revščino.

Ko bi kmetje štrajkali! To vprašanje stavljal kmetijski voditelj dr. Heim na shodu, kjer je za udeležilo okoli 10.000 bavarskih kmetov. Zahteval je nujno, da se vlada na kmetijski stan bolj ozira. Vprašal je, kaj bi bilo, če bi enkrat kmetje štrajkali? Danes dajejo bavarski kmetje 3 milijone, vsi kmetje na bavarskem pa 30 milijonov litrov mleka vsak dan za mestno prebivalstvo. Kmetom bi prav ne škodovalo, ako bi par tednov ne oddajali mleka. Saj bi lahko iz mleka napravili sir ali maslo. Ali kaj bi to pomenilo za ostalo prebivalstvo...

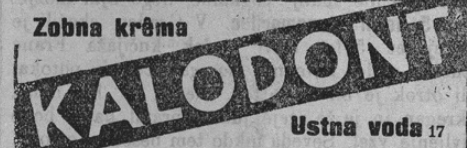
Bulgarski dijaki proti Ljubljani. Iz Sofije poročajo, da so se bulgarski dijaki izrekli, da ne udeležijo Bulgarov na vseslovenskem skokolemskem kongresu v Ljubljani, to pa zaradi tega, ker so se Ljubljancani preveč navduševali za Srbe. Slovenska vzajemnost...

Obsojeni podčastniki. Zaprlo se je okoli 10 angleških podčastnikov v Londonu in Windsooru. Dolžijo jih, da so se pustili podkupiti z denarjem nad 100.000 markov.

Rumunski v Avstriji. V govoru, s katerim rumunski kralj parlamentarno zasedanje odpravlja, pravi m. dr.: „Vsled političnega nastojanja moje vlade med balkansko krizo bile so vse danes mednarodne razmere rumunske najboljše. Na eni strani so opazile, da ne moremo našo pomoč pri prizadevanju za mir, na drugi strani pa je mir v Bukarestu izredno pomemben prijateljske razmere med rumunsko in Avstrijo zapečatil.“

Albanski knez. Velevlasti so se zedinile, da se albanskega prestola. V kratkem bodejo dele vladi naznanile princu Wilhelmu zu Saxe-Coburgu, da so z njegovo kandidaturo zadovoljne. Prihodnjih dneh ponudila bode albanska delegacija iz Valone princu krono. Naslov novega kralja bode knez. Kakor se poroča, prevzel bode princ albansko vladu v prvih dneh novega leta.

V Mehiki so se razmere za ustaško armado pod generalom Villa zboljšale. Zvezino vojaštvo je bilo na raznih točkah premagano. General Villa izjavlja, da bode stal v par tednih pred mestom Mehiko. Zmaga revolucije je torej gotova stvar.

Dopisi.

Sv. Barbara v Haložah. Tukajšnji klerikanci so zelo modrih butic. Na Martinovo nedeljo priredili so neko spakedrano veselico, seveda tukaj se je videlo same izražene farške podrepnike, katerih geslo se glasi: dol z našimi nasprotniki drugih strank, posebno pa z „nemškutarje.“ Hvala Bogu, saj pa nas je prav lepo število, tako da se nam ni treba biti v nobenem oziru idijotov. Kdor je kaj skušan, ne bode hodil po klerikalnih nasvetih. Klerikalci ljudstvo samo poneumijo, in gorje tistemu, kateri se jim uda. Obžalujemo tiste zasleplence, ki se dajo od črnih zapeljati. Mislite si, dragi somišljeniki, kako lepo so se vrtali „Marijini“ družbeniki obeh spolov! In kaj je še bilo pa za zidi zunaj oh grozno, tam pa tam parček „Mladenške zveze“, in zakaj... samo ob sebi umevno! Upamo, da bode tukaj vodja „Marijine družbe“ energično nastopal. In dotična komedija pod vodstvom kranjskega Janeza pa naj drugokrat blagovolj predstavlja „Sveto Johanco“, bi bolj pristojalo za takšne nevedneže. Seveda, rusko-srbski zastav ni primanjkovalo; zakaj pa ne pokažete avstrijske ali štajerske barve? To ste pač žalostni patrioti! In kdo je vsemu temu vzrok? Politični duhovniki! Bilo bi pametneje, ko bi se na dan 19. nov. služila sv. maša za našo milo pokojno cesarico Elizabeto. Tega pa ne! Župnik misli bolj na svojo oberdeklo Lizo; radi bi znali, kaj neki ji je špendiral za god; mogoče kakšnega petelinčka? Oj ti šment, je že tako. Še nekaj omenimo; ja, na „Katzenmusik“ pri veselici bi skoro pozabili; svirali so izvrstno, bolj ko kakšna „Platzmusik.“ Takih komadov še Čehi niso kos. Pričakujemo, da v prihodnje boljše zasvirajo, da zrijevle devičice se boljše obnašale bojo. Na tej veselici vam je bil dirn in draž, da je bilo veselo. Med klerikalnimi gosti se je najbolj odlikoval župnik Vogrin s svojo dekle Liziko, kateri je bil ravno vodja te prismojene veselice. Zdi se nam, da je z Liziko licitiral tombolo;

pač v resnici dober krščanski duhovnik! Manj-kalo še je bivšega kaplana Berka in njegovih podrepnic Berkovk iz Gradiš, ki še dandanes žalujejo za njim. Res, naši duhovniki nam dajejo prav lepe vzglede; za razjokati!

Sv. Barbara v Haložah. Prismojenemu dopisniku „Slov. bedaka“, pardon „gospodarja“ na dopis z dne 27. listp. v odgovor: 1. Ni res, da bi se „Štajerčevi“ pristaši med seboj topli, tako da bi se morali zadržati; res pa je, da dotičniki ne pripadajo pod našo stranko, pač pa pod neko drugo. Zakaj toraj laže dopisnik slov. cunje? Drugokrat pa naj tisto privrandano človeče iz Kranjskega priobči v „Noraku“, kako se fantalini iz Marijine družbe in Mladenške zveze razbijajo okoli in poštenim ljudem nočni mir motijo. Sploh zadnjič na klerikalni tomboli, kaj se je vse spočelo; vse slabega, kar si sploh pošten človek ne zamore misliti! Tudi za Reicher-jevem zidu. Ali vam je ljubo, da vam povemo resnico, vam klerikalnim idijotom? Potem bode pač joj! Pometajte pred svojim pragom, potem šele pridite pod naše, ko boste vi popolnoma nedolžni. Ako želite, povemo vam še marsikatero toplo resnico, sicer bo vam v sramoto! Gospod fajmošter Vogrin, učite vaše ovčice poštenega mirnega življenja, ne pa ravno nasprotno. A mi Barbarčani se pa bomo potrudili, da bode se naš ljubljani „Štajerc“ po celi fari razširil, z „Gospodarjem“ in njegovimi lažniki in izsesalci ljudstva pa v gnojske smeti.

Stoperce. Dragi mi Štajerc! Že dolgo Te nisem bil obiskal, toda oprost mi to. Večkrat sem mislil na Tebe! Jaz zelo rad berem „Štajerca“, brez njega ne morem biti, akoravno se naš gospod župnik na glavo postavi. „Štajerc“ je moj najzvestejši prijatelj, vedno ga nosim pri sebi. Se spati ne morem brez njega; denem si ga pod zglavje, da lažje zaspi. Potem si mi pa le sanja od našega g. Kečeka in pa od ljubega mojega spremljevalca prijatelja „Štajerca.“ Zadnjič sem bil na paši čital „Štajerca“ in sem ga vtaknil v suknjo. Suknjo sem obesil na vejo in šel na drugo stran travnika. Ko sem se vračal, se je moj junec mastil z „Štajercem“ in ga jedel, kakor jaz znam pečenko jesti. He-he, Keček! Vidiš, lej ga! Ti si vedno pravil, da je „Štajerc“ giftna ptujška kropa! A moj junec še je vedno zdrav, mu nič ne manjka. Razvidno je toraj, da Štajerc ni „giftna ptujška kropa“, da ni „giften“, ker mojemu juncu nič ne manjka. Zdej še raj krmo je, kakor poprej. Lej ga!

Novice.

V blaženo Srbijo! „Grazer Tagblatt“ piše: Glasom ljudskega štetja iz leta 1910 je prebivalstvo na Kranjskem jako neznatno naraslo. V nekaterih krajih je število prebivalstva celo občutno padlo. Medtem ko se drugod povsod premišluje, kako naj bi se temu zlu odpomoglo, ki škoduje zlasti kmetijstvu vsled vedno občutnejšega pomanjkanja delavskih moči, — pospe-

še, kakor njih nasprotniki. Džavid-paša mi je pravil, da je bil prvi dan pri Kumanovi uspeh Turkov. A ponoči so prišli albanski begi in so sporočili, da plenijo Srbi vasi in oskrunijo ženske. Nato mi je 7 bataljonov zbežalo.

Utrdbe Adrianopla so bile zastarele. Baterije so stale v bojni liniji infanterije na hribih in so tvorile vsled tega dobri cilj. Glavno varstvo je dala zaprta, široka stena iz drata, na katero so se Turki menda preveč zanašali. Pravega infanterijskega naskoka na trdnjavo sploh ni bilo. Trdnjava je padla ponoči po 6 mesečnem obleganju.

K vsemu temu prišlo so še organizacijske napake; infanterijska divizija štela je n. p. le 9 ali 10 bataljonov. Pri Tšataldži pa je zadelo Turke še nova nesreča — kolera. Čudno je sploh, da se je to grozno kugo premagalo. Vse, kar je bilo bolano (mnogi so dobili tifus vsled lakote), spodilo se je v posebni kraj pri Sv. Štefanu; tam se je pustilo nesrečneže poginiti... Od lakote omedlele se je smatralo za na kolero bolane; predno se je še prepričalo, je-li so v resnici mrtvi, se jih je potrosilo s kolera-apnom in zakopalo. To je bil najgroznejši čas vse balkanske vojne.

Julija meseca bila je armada zopet za boj pripravljena...

labetično urejenih; samo obvez za ranjence ni bilo.

Zapovedujoči generali niso poznali ne generalistab ne vojaštva. Večidel so prevzeli komando na dan bitke.

Kratko rečeno: armada ni bila pripravljena za vojno. In vključ temu Nazim-paša zapovedal ofenzivo! Vso krivdo sreče se meče na poznejše umorjenega Nazima. In opravičeno! On je bil vojni minister in generalissimus obenem in je dal dne 21. oktobra povelje za naskok, čeprav je proti temu Abdullah-paša nastopil. Nazim-paša je mislil, da hoče armadi takoj z lepo zmago večga navdušenja dobiti. Dosegel je s to negotovo mado ravno nasprotno. Mahmud-Mukhtar-paša, gotovo najmožnejši korni komandant, opetovano vojnemu ministru poročal, da pri madi še ni vse v redu. Sploh je bila armada neblizu meje; ako bi se zbirala pri Čorlu, kakor to nemški feldmaršal Goltz priporočal, se nesreča ne zgodila.

Zdravnikov ni bilo in kar jih je bilo, ni imelo sredstev za zdravljenje. Ranjenci so morali sami, lačni, slabo ali nič obvezani, do zdravniške postaje iti, kjer so še cele dneve ležali, predno se jih je spravilo v Konstantinopol.

Pota so bila brez temelja; potoki narasli, mostovi odplovljeni; vasi so gorele in od psov izkopani mrličji so okužili zrak.

Največ vojakov je prišlo nazaj, predno so se sploh borili, ker so dobili nasprotujoča se povelja, ker niso imeli streljiva in ker so bili lačni.

Do bitke pri Kirk-Killisse ali do naskoka na trdnjavo, ki sploh ne eksistira, ni prišlo. Streljalo se je semintja in kar se je govorilo o dispozicijah te bitke, je vse zlagano.

Da se prebivalstvo ne izroči brez varstva Bulgarom, sklenil je vojni svet, da naj se armada zopet pri Lüle-Burgasu postavi. Dva dni se ni ničesar storilo; 28. oktobra pa so Bulgari Turke presenečili. Urejenega boja ni bilo. Vojaki so se bili, kakor so ravno stali. Telefonska zveza ni obstojala. Cela fronta (43 kilometrov) so morale ordonance na konjih voditi. Vključ temu so se zamogli Turki 2 dni držati.

Končno so bili dolgega boja trudni, brez hrane in streliva in brez zaupanja v vodstvo; 31. dne oktobra se šli nazaj. Tretji kor pod Mahmud-Mukhtar-pašo je udaril še enkrat po Bulgarih in s tem zasledovanje preprečil.

Še slabše je bilo z drugimi turškimi armadami, ki so bile poleg tega še mnogo slabje-